

Brenda
NOVAK

**HET IDEALE
PLAATJE**

Vertaling Joost Poort

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Discovering You*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Joost Poort
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Stuart Monk / Shutterstock; © Elena / AdobeStock; © Stuart Monk / Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1548 4
ISBN 978 94 027 7250 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2024

Originele uitgave verschenen bij MIRA® Books, Toronto, Canada, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Er liep een man met bloed op zijn gezicht midden op de weg.

India Sommers' hart sloeg over toen het licht van haar koplampen op de lange, pezige gestalte viel. Als ze deze omgeving beter had gekend, was ze misschien sneller door de bocht komen rijden en had ze hem aangereden met haar bijna geruisloze Prius. Maar het leek hem niet te interesseren dat wat hij deed levensgevaarlijk was. Daar was hij duidelijk te kwaad voor. En toen ze zijn gekreukte kleren zag, besepte ze waarom: hij had gevochten.

Hij gebaarde dat ze moest stoppen, maar ze had genoeg ervaring met geweld om te weten dat hij geen hulpeloos slachtoffer was. Daarom kon ze minder medeleven voor hem opbrengen dan ze normaal gesproken zou hebben gehad.

Omdat ze hem niet wilde aanrijden minderde ze vaart, maar ze was niet van plan zichzelf in gevaar te brengen. Ze was alleen op een kronkelige weg aan de voet van de Sierra Nevada en woonde pas een paar dagen in Gold Country. In die tijd had ze slechts een handvol mensen leren kennen. Wie weet was deze man wel een gevaarlijke gek die net iemand had vermoord! Hij zag er in ieder geval behoorlijk dreigend uit, met zijn gebalde vuisten en op elkaar geklemde kaken. Wie was hij te lijf gegaan?

Voorzichtig stuurde ze de auto naar rechts, zodat ze langs hem heen kon rijden. Als ze hem eenmaal was gepasseerd, zou ze het gaspedaal diep indrukken en zorgen dat ze hier zo snel mogelijk wegwam. Wat hij ook had gedaan, ze wilde er niet bij betrokken raken. Aangezien ze een navigatie-app had gebruikt om van de tentoonstelling in een naburig dorp naar huis te komen, lag haar telefoon op de stoel naast haar. Zodra ze op veilige afstand van de man was, zou ze de politie bellen, zodat zij hem konden oppikken. Verder zou ze haar handen er niet aan vuil maken.

Maar toen ze afremde en hij in de richting van de auto liep, her-

kende ze hem. Het was haar buurman! Ze had hem en zijn broers – alle drie even lang en gespierd – samen buiten football zien spelen op de dag dat ze in haar nieuwe huis was getrokken. De buurmannen hadden zelfs haar pottenbakkersschijf naar haar nieuwe werkplek – de beschutte veranda – getild.

Hoewel ze nog steeds haar bedenkingen had, kon ze haar buurman hier niet zomaar achterlaten. Dus trapte ze op de rem, waarop Rod naast de auto kwam staan. Ze had zijn naam onthouden omdat hij nu eenmaal zo'n man was die een vrouw niet snel vergat. Terwijl hij wachtte tot ze haar raampje zou openen, ging er een rilling door haar heen. Was het onverstandig om hem te vertrouwen? Dat hij naast haar woonde, betekende niet automatisch dat hij niet gewelddadig kon zijn, zeker niet als hij onder invloed was. Normaal gesproken zou ze waarschijnlijk al niet sneller kunnen rennen dan hij, maar die avond droeg ze ook nog eens een lange jurk en hoge hakken. Zichzelf vervloekend om haar behulpzaamheid drukte ze op het knopje van het raam.

'O, jij bent het,' zei hij zodra ze niet meer werden gescheiden door het glas.

'Ja.' Omdat ze niet wist of hij zich haar naam nog herinnerde, voegde ze daaraan toe: 'India Sommers.'

'Precies. Mijn nieuwe buurvrouw. Luister, ik moet de politie bellen, India.' Zijn toon was kalm.

Ze had niet de indruk dat hij van plan was haar uit haar auto te sleuren of haar tasje of auto te stelen. Maar hij had inderdaad gevocht, zag ze aan zijn geschaafde knokkels. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

Voor hij antwoordde, veegde hij een straaltje bloed dat uit zijn mond liep weg met zijn hand. 'Er was een hufter die te ver ging.'

Dus had Rod hem een toontje lager laten zingen? Waar was die 'hufter' nu? Haar maag trok samen terwijl ze naar de donkere weg achter hen keek. 'En waar is die persoon nu?'

'Daar ergens.' Achteloos wees hij met zijn duim over zijn schouder.

De andere man was dus niet in zijn auto gestapt en weggereden. 'Is hij ernstig gewond?'

Hij boog en strekte zijn geschaafde vingers en zei: 'Waarschijnlijk niet érnstig, maar hij is wel bewusteloos.'

Wat nog steeds niet verklaarde waarom hij midden op de weg had gelopen. Je kwam niet te voet naar zo'n afgelopen plek. 'Waarom, eh... ben je hier zonder vervoer? Reed je met hem mee?'

'Nee, hij heeft mijn motor aangereden met zijn auto. Ik kan er niet meer op rijden. En op de een of andere manier ben ik tijdens onze knokpartij mijn telefoon kwijtgeraakt. Ik heb nog gekeken of hij er een bij zich had, maar dat was niet zo.'

'Het is een wonder dat je nog leeft,' zei ze, en ze pakte haar telefoon van de stoel naast zich. 'Waarom deed hij dat in hemelsnaam?'

Duidelijk geërgerd maakte Rod een gebaar waarmee hij aangaf dat er te veel gebeurd was om alles uit te leggen. 'Het begon al eerder, in de bar. Ik had hem toen meteen te grazen moeten nemen.'

'O, god.' Haar handen trilden terwijl ze het alarmnummer belde. Ze reageerde niet goed op geweld; ze had het te vaak van dichtbij meegemaakt. Dat was deels de reden waarom ze naar Whiskey Creek was verhuisd – om opnieuw te beginnen op een plek die nog onschuldig leek. De mannen in haar verleden waren stuk voor stuk gevaarlijke maar aantrekkelijke rebellen geweest, net zoals haar nieuwe buurman. Het ruige, ontembare type had haar altijd aange trokken en opgewonden. Bij dat soort mannen had ze het gevoel dat ze leefde.

Maar ondertussen wist ze wat er echt toe deed in een relatie. En dat was niet een opstandige houding of een knap gezicht en een wasbordje. Daar was ze tegenwoordig van doordrongen. Maar hoewel ze dus haar lesje had geleerd, betaalde ze nog steeds een vreselijke prijs voor haar vroegere contacten met dat soort gevaarlijke types.

Terwijl ze wachtte tot er iemand opnam, keek ze naar de tatoeage op Rods pezige rechterarm: een slang die een boom in gleeed. De tatoeage liep door tot onder de mouw van zijn witte T-shirt. Ja, dit

was precies zo'n man als waar ze vroeger voor zou zijn gevallen. Het zou haar niet hebben geïnteresseerd dat hij een agressieve kant had. Of dat hij waarschijnlijk geen opleiding of een vaste baan had. Fysiek gezien was hij de droom van elke vrouw.

En waarschijnlijk was hij geweldig in bed, al had ze geen idee waar die gedachte ineens vandaan kwam. Vermoedelijk kwam het door zijn onverschillige houding en natuurlijke zelfverzekerdheid. Hij viel op, had meer uitstraling dan de meeste mannen. Maar de intimiteit die ze had gedeeld met Charlie, die in geen enkel opzicht op deze man leek, had haar een geborgen en tevreden gevoel gegeven. En Charlie had haar nog zoveel meer gegeven. Ze moest een man zien te vinden die op hém leek, als ze eenmaal klaar was voor een nieuwe relatie.

'Alarmcentrale. Waarmee kan ik u helpen?'

Toen ze de stem in haar oor hoorde, schrok ze op uit haar mijmeringen. 'Hallo, ik sta hier op...' Vragend keek ze Rod aan. Ze was vergeten hoe deze weg heette. Behalve het centrum van het dorp en Gulliver Lane, de weg die van het centrum naar haar huis leidde, kende ze de omgeving nog nauwelijks.

'Old Church Road,' zei hij.

Voor ze de naam kon herhalen, pakte hij de telefoon uit haar hand en begon hij zelf tegen de telefonist te praten. 'Ongeveer een kilometer buiten Whiskey Creek, richting Sexy Sadie's, heeft een incident plaatsgevonden. Er is een man buiten bewustzijn, dus stuur een ambulance.' Blijkbaar vroeg de medewerker van de alarmcentrale om meer informatie, want Rod zei: 'Ik ben geen dokter. Hij beweegt niet, dat is het enige wat ik weet.'

'Meneer? Kunt u me vertellen hoe hij bewusteloos is geraakt? Bent u er nog? Wat is uw naam?'

India hoorde deze vragen, omdat Rod haar de telefoon teruggaf. 'Eh... stuur gewoon snel iemand hierheen,' zei ze tegen de man, en ze hing op.

'Kun je me een lift naar mijn motor geven?' vroeg hij.

Ze wist niet zeker of ze hem wel in haar auto wilde hebben. Maar

hij wist dat ze toch die kant op zou rijden; tenslotte waren ze burens. 'Goed,' zei ze, omdat ze het gevoel had dat ze niet kon weigeren.

Toen hij voor de auto langs liep, zag ze dat hij zijn rechterbeen probeerde te ontlasten, wat waarschijnlijk betekende dat hij meer had opgelopen dan een gespleten lip en geschaafde knokkels. 'Je kunt zelf ook wel een dokter gebruiken,' zei ze, het portier aan de passagierskant openhoudend.

'Met mij is niets aan de hand.' Houterig stapte hij in.

'Maar je been...'

Hij liet zijn been uit de auto hangen en strekte het. 'Toen hij mijn motor raakte, heb ik een flinke smak gemaakt.' Na die woorden trok hij de stof van zijn gescheurde spijkerbroek omhoog, waardoor de schaafwonden op zijn been zichtbaar werden. 'Een beetje ontveld, dat is alles,' concludeerde hij, alsof het niets was om je druk over te maken.

'Weet je zeker dat je je been niet hebt gebroken?'

Voorzichtig boog hij zijn been zo ver dat hij het op de bodem van de auto kon zetten. 'Als het gebroken was, zou ik niet kunnen lopen.'

Ze keek hem aan met een sceptische blik. 'Dat is niet per se waar. Het hangt af van wat voor breuk het is. Je moet een röntgenfoto laten maken.' Dat zou haar man ongetwijfeld hebben gezegd, en hij was arts geweest – met een veelbelovende carrière als hartchirurg in het verschiet.

Rod trok het portier dicht. 'Dat is niet nodig.'

Nu ze samen in een afgesloten ruimte zaten, werd ze bekropen door een claustrofobisch gevoel. Of misschien voelde ze zich om een andere reden slecht op haar gemak. Zoals vanwege het feit dat hij haar deed denken aan Sam, de jongen met wie ze zodra ze de middelbare school had afgerond – slechts enkele weken na de dood van haar moeder – was getrouwd. In tegenstelling tot Charlie was Sam een waardeloze echtgenoot geweest. Omdat hij zich net zo slecht staande had kunnen houden in de wereld als zij, had het huwelijk nog geen jaar geduurd. Toch had hun relatie ook goede kan-

ten gehad, waaronder de onweerstaanbare aantrekkingskracht die hij op haar had uitgeoefend.

Op dit moment voelde ze iets wat daarop leek, net als een paar dagen eerder, toen Rod haar pottenbakkersschijf uit de achterbak van haar Prius had getild. Maar aantrekkelijk of niet, ze was op haar hoede. Toch ontging het haar niet hoe lekker hij rook; de warme, mannelijke geur van vruchtbare aarde hing om hem heen. Ze zag nu dat er bladeren aan zijn T-shirt kleefden en vermoedde dat hij over de grond was gerold nadat hij van zijn motor was gevallen. Of misschien was de knokpartij uitgelopen op een potje worstelen. Dat ging vaak zo bij gevechten, of in ieder geval bij de gevechten waar zij getuige van was geweest. Ze trapte het gaspedaal in en schoof haar zilveren bedelarmband omhoog over haar arm. Behoedzaam reed ze de volgende bocht door, maar ze zag geen motor, auto of andere persoon.

‘Het is een stukje verderop,’ zei Rod voor ze iets kon vragen.

Blijkbaar had hij veel verder gelopen met dat been dan ze had verwacht. Er volgden verschillende bochten en nog steeds was er geen spoor van een ongeluk of vechtpartij te bekennen. ‘Waar was je van plan naartoe te gaan?’ vroeg ze verbaasd.

Hij keek haar zijdelings aan. ‘Toen hij me aanreed? Ik was op weg naar huis.’

‘Nee, toen ik je zag. Je liep van het dorp af in plaats van ernaartoe. Dat besef je toch wel?’

‘Natuurlijk. Ik woon al mijn hele leven in Whiskey Creek. De kans dat ik hier de verkeerde kant op loop is erg klein. Ik was op weg terug naar de bar om de telefoon daar te gebruiken en mensen om hulp te vragen.’

Ineens herinnerde ze zich dat ze langs een saloonachtige kroeg was gereden, een gebouw met grote neonletters op de gevel. Dat moest de bar zijn waar hij het over had. ‘Zijn je broers daar?’ Ze had de indruk gekregen dat de drie mannen een hechte band hadden en veel samen deden.

‘Ze waren er vanavond ook, maar zijn eerder naar huis gegaan omdat ze moe waren.’

‘Waarschijnlijk vragen ze zich af waar je bent.’

Zijn aandacht was op de weg gericht, hij keek haar niet aan toen hij zei: ‘Dat betwijfel ik. Die liggen vast te slapen.’ Toen wees hij naar voren. ‘Daarzo.’

Ze tuurde over het stuur het donker in en zag toen glimmend metaal oplichten in het maanlicht. ‘Dus die kerel reed op je in en kwam toen terug... om te vechten?’

‘Ik denk dat hij terugkwam om me uit te lachen. Of om me een trap te verkopen terwijl ik op de grond lag. Die val van mijn motor... Hij moet ervan uit zijn gegaan dat ik er behoorlijk slecht aan toe was.’

‘Dan zal hij vast verbaasd zijn geweest toen bleek dat je het er redelijk heelhuids vanaf had gebracht.’

‘Ja, het was slimmer geweest als hij gewoon was doorgereden, hoewel ik hem uiteindelijk toch wel te pakken zou hebben gekregen.’

Dat laatste klonk onheilspellend, maar het leek er in ieder geval op dat de andere man als eerste had aangevallen. ‘Heb je enig idee waaróm hij je van de weg wilde drukken?’ wilde ze weten.

‘Waarschijnlijk was hij kwaad om wat ik in Sexy Sadie’s tegen hem heb gezegd.’

Nu zag ze zijn zwarte Harley, die op zijn kant langs de weg lag. Ze parkeerde in de berm, tussen de motor en een kleine witte auto waarvan de motor nog steeds draaide. De achterkant van de auto stond half op de weg, alsof de bestuurder hard op de rem had getrapt en toen uit de auto was gesprongen. Door het open portier scheen licht op het asfalt, wat een griezelig effect gaf.

Ze wilde hem vragen wat hij tegen de bestuurder van de auto had gezegd, maar daar kreeg ze de kans niet voor. Ondanks zijn pijnlijke been liep hij met zelfverzekerde passen naar een donkere figuur die half in de bosjes lag.

Snel liep ze achter hem aan, hoewel ze niet zeker wist of ze wel wilde zien hoe de man eraan toe was. Ooit had ze prima tegen bloed gekund. Maar net als de rest van haar leven was dat elf maanden

geleden veranderd. Nu had ze nachtmerries waarin ze verdrong in bloed. En dan niet het bloed van een onbekende...

Die gedachtes resoluut onderdrukkend, richtte ze haar aandacht op het gravel dat knarste onder haar hoge hakken terwijl ze naar het roerloze lichaam van de man liep. Er stonden geen lantaarnpalen langs de weg, maar het was vollemaan, dus kon ze hem wel zien. De man leek ongeveer vijfendertig en droeg een poloshirt, een spijkerbroek en cowboylaarzen. Een donkere veeg op het asfalt wees erop dat iemand – Rod, ongetwijfeld – hem naar de kant van de weg had gesleept zodat hij niet zou worden overreden.

Het sprak voor haar buurman dat hij die voorzorgsmaatregel had genomen. Maar de man was wel buiten westen, zoals Rod ook al had verteld. Vermoedelijk was het bloed op de weg afkomstig uit het hoofd van de man, aangezien hij daar het hevigst bloedde. Leefde hij nog wel?

Ze stroopte haar jurk op, hurkte neer en drukte haar vingers tegen zijn halsslagader. Godzijdank voelde ze een hartslag. Toen kwam ze weer omhoog en deed een paar stappen achteruit. Nu ze had vastgesteld dat de man nog leefde, wilde ze hem verder niet aanraken. Ze had nu al flashbacks, hoorde zichzelf Charlies naam gillen... Instinctief drukte ze haar handen tegen haar oren, maar ze liet ze weer zakken toen ze zag dat Rod haar met een vreemde blik aankeek.

‘Ken je hem?’ vroeg hij.

Ze schudde haar hoofd en was opgelucht toen hij niet doorvroeg.

Nadat hij de man een norske blik had toegeworpen, begon hij over de weg te ijsberen.

‘Moeten we je telefoon niet zoeken?’ vroeg ze. ‘Ik kan je bellen, als je mij je nummer geeft.’

‘Hij staat op de stil. Ik heb er zo’n hekel aan als iemands telefoon constant afgaat onder het stappen.’

‘Maar het scherm zou wel oplichten.’

Ze probeerden het. Toen dat niets opleverde, kamden ze met behulp van de zaklampfunctie op haar telefoon de berm aan beide kanten van de weg uit – zonder resultaat.

‘Ik kom morgen wel terug, als het licht is,’ zei hij, en hij begon weer heen en weer te lopen.

India drukte de vingers van één hand tegen haar voorhoofd en riep vanuit de berm: ‘Wil je alsjeblieft niet midden op de weg lopen?’

Hij nam haar van top tot teen op, alsof hij zich ineens afvroeg waarom ze zulke chique kleren droeg. Maar hij zei er niets over. En hij negeerde haar verzoek. Usberend staarde hij in de richting van Whiskey Creek, schijnbaar hopen dat de politie en de ambulance snel zouden komen.

‘Kun je alsjeblieft ophouden met dat gedrentel?’ vroeg ze na een tijdje. ‘Ik word nerveus van je.’

‘Maak je geen zorgen,’ mompelde hij.

De spanning maakte hen allebei prikkelbaar. ‘Luister, ik begrijp dat niet iedereen zo voorzichtig is als ik. Maar er kan elk moment een auto de hoek om komen scheuren en –’

‘Het is al goed!’ onderbrak hij haar, en hij liep naar de berm, alsof hij van haar gezeur af wilde zijn.

Haar ergernis onderdrukkend, zei ze: ‘Dank je.’

Hij reageerde niet. ‘Heb je toevallig sigaretten bij je?’

Bijna was ze teruggelopen naar de Prius om haar tasje te pakken, maar toen realiseerde ze zich dat ze helemaal geen sigaretten bij zich had. Ze had niet meer gerookt sinds ze in verwachting was geweest van Cassia, nu bijna zes jaar geleden. ‘Nee.’

Voorzichtig raakte hij zijn lip aan om te checken of die weer bloedde. ‘Ik rook alleen maar als ik drink,’ legde hij uit. ‘En de laatste keer dat ik een peuk opstak bij een biertje is ook alweer een jaar geleden. Maar op dit moment zou ik wel een sigaret kunnen gebruiken.’

‘Ik ben gestopt toen ik vierentwintig was.’ Ze was toen een totaal andere persoon geweest dan nu...

Gespannen haalde hij een hand door zijn lichtbruine haar. Het was een beetje te lang, maar het viel mooi en krulde aan de uiteinden. ‘Mag ik je telefoon gebruiken?’ vroeg hij.

Zodra ze hem haar telefoon gaf, draaide hij zich om. Terwijl hij wachtte tot de persoon die hij belde zou opnemen, schopte hij een kei heen en weer tussen zijn voeten. Ze wist dat er iemand had opgenomen toen hij rechtop ging staan en de steen met rust liet.

‘Dit ga je niet geloven,’ zei hij. ‘Ik ben het... Onze nieuwe buurvrouw... Ja, dié buurvrouw... Nee, stop. Luister, ik heb hulp nodig. Die kerel die Natasha lastigviel? Die kerel die we hebben gewaarschuwd? Ja, die. Die heeft me van achteren aangereken terwijl ik op mijn motor zat.’

Hij legde niet uit dat hij op een rijdende motor had gezeten toen de man op hem was ingereden. Nogal een belangrijk detail, vond ze. Hij had wel dood kunnen zijn. Maar ze wilde niet inbreken in zijn gesprek.

‘Nee, ik maak geen geintje,’ zei hij. ‘Hm-m... Maak je geen zorgen, ik denk niet dat hij haar ooit nog zal lastigvallen.’ Langzaam liep hij naar de man die hij had neergeslagen en gaf hem toen een duwtje met zijn voet. Geen enkele reactie.

Hij stak de weg over en zei: ‘Ik kan hier nog niet weg, ik wacht op de ambulance... Ja, de ambulance. Hij is bewusteloos... Wat zou jij dan hebben gedaan? Die klootzak reed me aan op mijn motor... Ja, natúúrlijk terwijl ik erop reed. Ik was op weg naar huis.’

Hij had het gezegd. Die man had hem makkelijk dood kunnen rijden. Langzaam uitademend hield ze zichzelf voor dat ze rustig moest blijven.

Normaal gesproken koelde het hier ’s avonds af, dat vond ze juist zo fijn aan Noord-Californië. Maar sinds ze naar Whiskey Creek was verhuisd, heerste er een hittegolf. Vermoedelijk had het ook te maken met de stressvolle situatie, maar het leek op dat moment wel achtendertig graden, wat het eerder die dag ook was geweest.

‘Goed. Dus jij kunt hierheen komen met de aanhanger?’ hoorde ze hem zeggen. ‘Hoe moet ik dat weten? Sheriff Bennett gaat waarschijnlijk moeilijk doen. Misschien dat hij me zelfs meeneemt naar het politiebureau om een verklaring af te leggen, of hij stopt me een nacht in de cel... Dat is waar... Nee, je hoeft Dylan of Aaron niet te

bellen. Ik kan mijn eigen problemen wel oplossen.' Hij hing op en wilde haar telefoon aan haar teruggeven, maar zag toen dat er bloed op zat. Nadat hij hem had afgeveegd aan zijn spijkerbroek, gaf hij haar de mobiel alsnog terug. 'Sorry.'

'Maakt niet uit.' Aangezien ze geen zakken had en haar tasje in de auto lag, hield ze de telefoon in haar hand. 'Was dat een van je broers?'

'Ja.'

Nog steeds geen naderende koplampen vanuit Whiskey Creek. Waarom duurde het zo lang voor de hulpdiensten er waren? Zó ver waren zij, Rod en de man die de ambulance nodig had toch niet van het dorp verwijderd? 'Welke broer?'

'Grady. Hij komt hierheen om mijn motor op te halen.'

'Is hij ouder of -'

'Dylan en Aaron zijn ouder. Grady en Mack zijn jonger.'

'Mag ik vragen hoe oud jij bent?' Ze waren allebei nog zo jong dat het haar geen onbeleefde vraag leek.

'Eenendertig. Jij?'

Even overwoog ze haar hoge hakken uit te trekken, maar ze was bang dat ze haar voeten dan zou openhalen aan een steen, spijker of glasscherf. 'Dertig.'

'Ik dacht al dat we ongeveer even oud waren.'

'Wanneer dacht je dat?'

'Van de week.'

Ze negeerde die woorden, aangezien ze niet wilde weten wat ze betekenden. Zelf had ze zich ook van alles over hem afgevraagd. De wetenschap dat hij ook nieuwsgierig naar haar was geweest, bood afleiding die ze niet kon gebruiken. 'Dus jullie zijn met vijf broers in plaats van drie?'

'Klopt. Dylan en Aaron zijn getrouwd. Ze wonen in het dorp met hun vrouwen. Grady en Mack heb je ontmoet, die wonen bij mij.'

Eindelijk hoorden ze in de verte een sirene.

'En die Natasha waar je het over had? Dat is je...'. Ze wist dat ze het niet moest vragen. Het klonk alsof ze hem uithoorde, alsof ze erach-

ter wilde komen of hij vrijgezel was. En toch was ze te nieuwsgierig om de vraag niet te stellen.

‘Zusje. Of eigenlijk mijn stiefzusje. Mijn vader is een paar jaar geleden met haar moeder getrouwd.’

‘Aha. Je hebt een grote familie,’ zei ze, hopen dat hij zou vergeten dat ze indirect had gevraagd of Natasha zijn vriendin was. ‘Volgens mij heb ik je vader en stiefmoeder gezien. Wonen zij ook bij jou?’

‘Op dit moment wel. Het zou eigenlijk tijdelijk zijn, maar ze lijken niet echt haast te maken met het vinden van een eigen huis.’

‘Je hebt een enorm huis. Het lijkt me niet zo erg om ze in huis te hebben, als ze tenminste meebetalen aan de hypotheek.’

‘Dat doen ze niet.’

‘Dan snap ik dat het eerder vervelend is.’

Hij liet zijn blik over haar lichaam glijden en nam elk detail van haar lange, nauwsluitende zwarte jurk in zich op, waaronder de split in de rok. ‘Wat is jouw verhaal?’

Voor ze antwoordde, schraapte ze haar keel. ‘Ik ben enig kind.’

‘En je komt uit de stad?’

‘Hoe kom je daarbij?’

‘Die jurk. De vrouwen hier dragen dat soort kleren niet vaak.’

‘Ik ben geboren en getogen in Oakland.’ Maar sinds haar huwelijk met Charlie had ze in San Francisco gewoond. In de stad was een tentoonstelling zoals die waar ze die avond heen was geweest een chique bedoening. Natuurlijk wist ze dat ze overdressed was voor de dorpjes die aan Highway 49 lagen, maar ze had de behoefte gevoeld om zich mooi te maken, om zich aantrekkelijk te voelen.

‘En nu woon je alleen in Whiskey Creek, zonder je dochttertje,’ zei hij.

Ze verstarde. ‘Hoe weet je dat ik een dochttertje heb?’

‘Ik zag een foto van haar in je auto.’

‘O.’ Bij de gedachte aan haar vijfjarige dochter glimlachte ze. Ze miste Cassia verschrikkelijk.

Hij wachtte tot ze hem weer aankeek. ‘Is ze bij haar vader, of...’

‘Bij haar opa en oma. Ze boden aan om voor haar te zorgen tot ik

hier de boel een beetje op orde heb.' En omdat ze Charlie net zo vre-
selijk misten als zij, had India zich verplicht gevoeld om dat aanbod
aan te nemen. Er waren nog andere redenen waarom ze Cassia bij
haar opa en oma liet logeren, maar als ze daarover nadacht, draaide
haar maag zich om.

Terwijl hij zijn handen in zijn zakken stopte, vroeg hij: 'En waar
is je man?'

Hoewel de vraag haar door de ziel sneed, gaf ze geen krimp. 'Niet
iedereen met een kind is getrouwd.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Je draagt een ring.'

Het was zo lang geleden dat ze ergens was geweest waar een man
ernaar zou kunnen vragen dat ze de ring was vergeten. Waarschijn-
lijk kwam dat ook doordat de ring zijn oorspronkelijke betekenis
had verloren. Charlie was dood. Ze had hun schitterende huis ver-
kocht omdat ze er niet meer had kunnen wonen. Maar haar ring
had ze niet af kunnen doen. Dat symbool van hun liefde betekende
te veel voor haar. Afgezien van haar moeder was Charlie de enige
persoon geweest die haar had behandeld alsof ze ertoe deed, alsof
ze speciaal genoeg was om op een voetstuk te worden geplaatst. Nu
wist India dat ze dat zo bijzonder had gevonden omdat ze destijds
zo'n lage dunk van zichzelf had gehad. Maar hij had meer in haar
gezien, had gezien wat ze zou kunnen zijn en had haar geholpen te
worden wie ze nu was.

'O ja. Mijn ring,' zei ze. 'Natuurlijk. Maar...' Starend naar de ring
dacht ze terug aan de avond dat Charlie haar die had gegeven. '...
mijn man is er niet meer.'

Gelukkig kwam er op dat moment een truck aangereden vanuit
de richting van de bar, waardoor hun gesprek werd onderbroken. Er
zaten twee mannen in, die Rod blijkbaar allebei kenden.

De bestuurder stopte en liet zijn raampje zakken. 'Wat is er aan
de hand, man? Alles goed met je?'

Ze wisselden een paar woorden. Toen vroegen de mannen in de
truck of Rod hulp nodig had, waarop Rod zijn broer belde om te zeg-
gen dat Donald en Sam zijn motor naar huis zouden brengen. Tegen

de tijd dat de drie mannen de zware motor met behulp van een plank de laadbak in hadden gereden, was er een politieman gearriveerd. Volgens het naamplaatje op zijn borst was hij sheriff Bennett.

‘Achteruit,’ zei hij tegen hen, en hij duwde iedereen verder de berm in. ‘Ik praat zo met jullie, maar eerst regel ik wat noodverlichting, zodat we niet nog meer ongelukken krijgen.’

De ambulance kwam aan op het moment dat Rods vrienden wegreden met zijn motor. Vanaf een afstandje keek India toe terwijl de twee ambulancebroeders neerknielden bij de man op de grond en sheriff Bennett Rod liet blazen. Gelukkig bleek Rod niet te veel te hebben gedronken.

Hoewel India de broeders niet wilde storen bij hun werk, was ze toch benieuwd naar de toestand van de man. ‘Komt het weer goed met hem?’ vroeg ze.

‘Hoogstwaarschijnlijk wel,’ antwoordde een van hen. ‘Zelfs een kleine hoofdwond kan erg bloeden. Ik denk dat hij er weer helemaal bovenop komt.’

‘Stom van hem om ruzie te zoeken met Rod Amos,’ merkte de andere broeder op.

De eerste man knikte in de richting van de portemonnee die op de borst van de man lag. De sheriff had de inhoud van de portemonnee gebruikt om hem te identificeren. ‘Liam Crockett komt uit Dixon, dus hij wist waarschijnlijk van niets.’

Ze wilde vragen of Rod een professioneel vechter of zoiets was, maar ze hadden haast, dus liet ze hen gaan.

Nu de sheriff had vastgesteld dat Rod nuchter was, bestookte hij hem met vragen over wat er was gebeurd. India wist niet goed wat ze moest doen. Kon ze het beste gewoon in haar auto stappen en weggrijden, of moest ze blijven en zien of Rod een lift naar huis nodig had?

‘Verdomme, Rod,’ hoorde ze de sheriff zeggen. ‘Je bent zo vreselijk wild. Er is altijd wat met jou.’

Het was duidelijk dat die opmerking Rod ergerde. ‘Zoals ik zal zei, begon hij.’

‘Ja, nou, we zullen zien wat hij daarover te zeggen heeft.’